

Köszöntő „Az én Pannoniám” Kárpát-medencei vers- és prózamondó verseny döntőjén

Nagy tisztelettel és szeretettel üdvözlöm „Az én Pannoniám vers- és prózamondó verseny döntőjének minden résztvevőjét. Köszöntöm elején egy időutazásra invitálok a kedves jelenlévőket. Visszapörgetjük az idő kerekét, és képzeletben megérkezünk 2008-ba. Nevezetes év volt ez a Szekszárdi Garay János Gimnázium művészeti életében, mert ekkor hirdettük és rendeztük meg először „Az én Pannoniám” vers- és prózamondó versenyt. Az ötletgazda Báló Marianna magyar és dráma szakos tanárnő volt, aki több évtizede készít fel eredményesen vers- és prózamondást kedvelő tehetséges diákokat, és a mai napig lelke és motorja ennek a versenynek. A tanárnő ötlete mellé rögtön odaállt az iskolavezetés, sőt rövid időn belül sikerült megnyernünk a városi önkormányzat irányítóit, valamint a kulturális intézményeket a helyi és környékbeli vállalkozókkal együtt. Ennek a széleskörű összefogásnak volt köszönhető, hogy éveken keresztül az ő szponzorációjukkal, pályázati támogatás nélkül tudtuk megvalósítani a versenyt. A későbbiekben pedig a Nemzeti Tehetség Program keretében elnyert pályázatokból finanszíroztuk a programot – hasonlóan az ideihez.

A 2008-ban útjára indított versennyel kettős célt kívántunk elérni: egyrészt szereplési lehetőséget kínálni a vers- és prózamondással foglalkozó középiskolás diákoknak, akik szakértő zsűri előtt mutathatják meg tehetségüket. Mivel akkoriban **csak** középiskolások számára kiírt szavalóverseny alig volt, a mi rendezvényünk fontos hiánypótló szerepet is betöltött. Másik célunk a verseny elindításával az volt, hogy megismertessük az ország illetve a Kárpát-medence magyar középiskolás diákjaival Tolna megye íróit, költőit. Mi, szekszárdiak büszkék vagyunk arra, hogy az ország 3. legkisebb megyéje, Tolna, és a legkisebb megyeszékhelye, Szekszárd mennyire gazdag irodalmi életét tekintve. Ki ne hallott volna már a megye híres szülteiről: Babits Mihályról, Illyés Gyuláról, Mészöly Miklósról, Baka Istvánról, Csengey Dénesről és a Tolna megyei kötődésű Lázár Ervinről. Ők – Babits, Illyés és Csengey kivételével – a Garay János Gimnázium tanulói voltak. Már a verseny nevével is - „Az én Pannoniám”, mely Mészöly Miklós ismert kötetének címe – azt sugalljuk, hogy szeretnénk, ha e kiváló Tolna megyei művészek irodalmi alkotásai ismertebbek lennének a középiskolás fiatalok körében.

És hogy elértük-e az induláskor kitűzött célokat? Erre úgy gondolom, a mai napon egyértelmű választ kaphatunk. Idén immár 14. alkalommal rendezzük meg a versenyt. Tavaly a tomboló járvány miatt mindez elmaradt, tehát utoljára 2020 márciusában jöttünk össze erre a művészeti találkozóra. Visszaemlékezve az akkori eseményekre, ellentmondásos érzések támadnak bennem. Ugyanis annak a 2020-as versenynek a hangulatára már erősen rányomta a bélyegét az akkor még ismeretlen világjárványról érkező nyugtalanító hírözön. Emlékszem, hogy főként a határon túlról érkező versenyző diákok és felkészítő tanárok közül többen már attól rettegtek, hogy vajon sikerül-e még visszajutniuk azokra a településekre, ahonnan érkeztek. Két évvel ezelőtt tehát a világjárvány árnyéka vetült a rendezvényre.

Most, 2022 márciusában ismét sötét és veszedelmes fellegek próbálják gátolni, hogy önfeledten adjuk át magunkat az irodalmi művek nyújtotta élményeknek. A Cicerótól származó szállóige szerint „háborúban hallgatnak a múzsák”. És most háború van – ha nem is a mi hazánkban, de a közvetlen szomszédságunkban. A napi szörnyűségek láttán-hallatán mindannyian letargiába és félelembe süllyedünk. Ilyen külső körülmények között tudom, hogy szinte lehetetlent kérek és kívánok most

magunknak. De mégis azt kívánom, hogy ma úzzük e szép épület falain kívülre a félelmet és a szorongást. Helyette engedjük, hogy a döntő tehetséges fiataljainak tolmácsolásában elhangzó irodalmi alkotások hatása alá kerüljünk. Szóaljanak meg tehát a múzsák a számukra legméltóbb helyen, itt, a Művészetek Házában. Lélekemelő, szép pillanatokot kívánok mindannyiunknak.

Köszönöm, hogy meghallgattak.